

Πλήττω...

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Μητέρες της ακηδίας είναι άλλοτε η ψυχική αναισθησία, άλλοτε η λησμοσύνη του ουρανού και μερικές φορές η κόπωση. Αντίπαλοί της είναι η προσευχή και το εργόχειρο» (Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος). Στην πνευματική ζωή υπάρχει μία κατάσταση που ονομάζεται ακηδία. Σημαίνει την πλήξη, την βαρεμάρα, την επιθυμία να μην κάνουμε τίποτα. Αυτός που βρίσκεται στην ακηδία δεν θέλει να προσευχηθεί, δεν θέλει να κάνει εργόχειρο, δεν έχει ενθουσιασμό αλλά βρίσκει νόημα μόνο στην κάλυψη των υλικών αναγκών του. Αυτή η κατάσταση βιώνεται και στην καθημερινή μας ζωή.

Συχνά οι άνθρωποι, μεγάλοι και μικροί, αναφωνούμε: «βαριέμαι, πλήττω». Την φοβόμαστε την πλήξη, διότι την θεωρούμε χωρίς νόημα και μαζί της φοβόμαστε τι θα κάνουμε τον χρόνο της πλήξης. Άλλοτε επιλέγουμε να κοιμόμαστε, να τεμπελιάζουμε. Ο πολιτισμός μας μάς έχει προσφέρει την αφθονία της εικόνας, του Διαδικτύου, της τηλεόρασης, του υπολογιστή, για να μη νιώθουμε ούτε μόνιμοι ούτε βαριεστημένοι, για να περνά η ώρα μας, για να ξεκουραζόμαστε από τους ρυθμούς της ζωής. Άλλοτε μας σπρώχνει στην ξένη ηδονή. Η ρουτίνα φέρνει πλήξη κι έτσι ένα ζευγάρι, που μπορεί να είναι και καλά, παρασύρεται σε πρόσκαιρες σχέσεις και επαφές. Τα παιδιά δεν διαλέγουν μία δημιουργική απασχόληση, αλλά σπάνε την βαρεμάρα τους κάνοντας σκέιμπορντ στις πλατείες και στα παγκάκια ή παίζοντας με τις ώρες ηλεκτρονικά παιχνίδια. Και όταν έρχεται η ώρα του εκκλησιασμού, μικροί και μεγάλοι πάνε όσο πιο αργά γίνεται, γιατί βαριούνται, δικαιολογώντας τον εαυτό τους ότι δεν καταλαβαίνουν τα τεκταινόμενα ή επειδή όλα στην Εκκλησία μοιάζουν επαναλαμβανόμενα, χωρίς περιπέτεια, βαρετά.

«Ενύσταξεν η ψυχή μου από ακηδίας», λέει ο ψαλμωδός. Και ζητά από τον Θεό να μας δώσει στήριγμα, βεβαιότητα της αγάπης Του στους λόγους Του, που σήμερα βαριόμαστε να διαβάσουμε, να ακούσουμε, να ψάλλουμε, που προϋποθέτουν έρωτα. Διότι το φάρμακο κατά της βαρεμάρας, κατά της ακηδίας, είναι ο έρωτας. Κι όχι μόνο στην πνευματική ζωή. Σε όλα. Ο ερωτευμένος γίνεται δημιουργικός. Γίνεται δοτικός. Από το μαγείρεμα του φαγητού και το πλύσιμο των πιάτων και τις υπόλοιπες δουλειές του σπιτιού, την νοικοκυροσύνη δηλαδή, μέχρι την λεπτομέρεια του φέρεσθαι και φαίνεσθαι, ο ερωτευμένος δεν προλαβαίνει να βαρεθεί. Και στην εργασία το ίδιο γίνεται. Αυτός που αγαπά ό,τι κάνει, δίνει τον εαυτό του. Μπορεί κάποτε να ξεπεράσει και το μέτρο, αλλά τότε ο έρωτας έχει

μέτρο; Αν όμως όλα γίνονται για τα χρήματα, για την εξασφάλιση, για την ηδονή του πρόσκαιρου, τότε η πλήξη είναι εύκολη.

Φοβόμαστε σήμερα να αντικρύσουμε την ακηδία μας κατάματα. Δεν θέλουμε τα παιδιά μας να πλήττουν, γιατί θα πρέπει να ασχοληθούμε μ' αυτά. Παλαιότερα η γειτονιά κάλυπτε την πλήξη. Η εκκλησία το ίδιο. Το σχολείο. Όταν δεν είχαμε δουλειά, μαζευόμασταν παρέα και λέγαμε τα δικά μας ή παίζαμε. Σήμερα όλα έχουν πορευθεί προς την ατομικότητα, στηρίζονται στην αποστασίωση, ανεξάρτητα της πανδημίας. Κι αυτή η δίψα για ιδέες, για πρόσωπα, για αλήθεια καλύπτεται στην προχειρότητα του «γκουγκλαρίσματος». Στο ταξίδι στο YouTube και στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, στα like, στις καρδούλες, στα σχόλια για να μη νιώθουμε μόνοι. Κι ο έρωτας κρύβεται πίσω από την σάρκα. Σε λίγο καιρό θα παραγγέλνεται εικονικά.

Προσευχή και εργόχειρο μας χρειάζεται. Να λαμβάνουμε από τον Θεό και να δίνουμε στον άλλο, για να ξυπνήσει η καρδιά!

<https://bit.ly/3c0YPgw>